

Virkeligheden, som om man er i Færd med at forveksle Maal og Midler. Thi hvis det ikke var saaledes, at Midlerne var blevet det centrale i Spørgsmaalet og Maalet det underordnede, saa maatte man have kunnet naa til en Løsning for længe Tid siden. Jeg haaber imidlertid, at der maa ske en Forandring heri; jeg haaber det saa meget mere, som jeg tror, efter vidt forskellige Udtalelser, som jeg har hørt ude omkring i Landet, hvor jeg færdes, at Rigsdagen er i Færd med at sætte noget af sin Anseelse til netop paa Grund af den Trænering, der har fundet Sted med Hensyn til denne Sag. Jeg tror, at vi inden alt for længe maa se at naa et Resultat, hvis ikke Rigsdagen skal miste for meget af den Autoritet, som den heldigvis hidtil har siddet inde med. I mange Tilfælde synes man at mene, at det politiske Arbejde, der udføres herinde paa Rigsdagen, først og fremmest er politisk Taktik, ikke noget som helst andet. Jeg vil haabe — og efter de Udtalelser, der er faldet i Dag, synes der at være nogen Grund til at mene, at det skal gaa i Opfyldelse —, at dette Spørgsmaal kan blive taget ud af de politiske Baase, hvori det hidtil har befundet sig; der er saa meget mere Grund dertil, som Spørgsmaalet ikke først og fremmest er et partipolitisk, men i høj Grad et nationalt Spørgsmaal. Efter at dette Spørgsmaal har været drøftet paa det ene Vælgermøde efter det andet ude i Landet og paa en Maade har fundet sin Afgørelse ved Valgene for et halvt Aars Tid siden, forekommer det mig urimeligt, at man atter vil gøre det til et partipolitisk Spørgsmaal og ikke først og fremmest søger at bringe det til den Afslutning, som det i sig selv kræver. Jeg haaber da, at den Enighed, som er tilvejebragt i Folketinget om en hel Del af de Spørgsmaal, som laa Partiernes imellem, maa udvikles videre i Landstinget, saa at vi kan naa til Enighed, og kan det ikke lade sig gøre her i Tinget, haaber jeg, det kan lade sig gøre i det Fællesudvalg, som jeg formoder vil blive nedsat, hvis Forhandlingerne her i Tinget skulde bryde.

Jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre (Madsen-Mygdal) i, at i dette Forslag er der i hvert Tilfælde en Realitet med Hensyn til Stabiliseringen af Kronen. Naar det udtrykkelig fastslaaes i selve Loven, at denne Stabilisering skal finde Sted til en bestemt Kurs, nemlig op til 70, saa er der her en Realitet, som der maaske ikke har været i noget af de andre Forslag om dette Spørgsmaal. Der opnaas derigennem to Ting, som efter min Opfattelse er meget værdifulde. Der naas for det første,

at man samtidig med at stabilisere Kronen i nogen Grad vil stabilisere Erhvervslivet og Produktionsforholdene. Dernæst forekommer det mig, at man udelukker den Valutaspekulation, som vi hidtil har været Vidne til, om i større eller mindre Udstrækning er jeg ikke i Stand til at afgøre.

Mit Parti har den ene Gang efter den anden tilsagt sin Villighed til at være med til at ordne dette Forhold, og det synes jo, som man fra alle Sider er villig dertil. Jeg lagde Mærke til, at den ærede sidste Taler var ivrig efter at fastslaa, at de Konservative havde været i højeste Grad forhandlingsvillige. Det har vi alle været, for saa vidt Spørgsmaalet kunde løses, som vi ønskede det, men den tilstrækkelige Forhandlingsvillighed har i Virkeligheden manglet, thi ellers havde Spørgsmaalet været løst for lang Tid siden. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi nu faar en Afslutning paa Sagen; for Rigsdagens Skyld og for Nationalbankens Skyld kan vi ikke trække det ud længere, men maa snarest muligt have en Afgørelse. Vi er, som sagt, parate til at gaa til denne Forhandling med redelig Villie til at naa et Resultat saa hurtigt som overhovedet muligt.

Hvad Nationalbankens Forhold angaar, som den ærede Ordfører for Venstre var saa stærkt inde paa, kan jeg i mangt og meget være enig i de Betragtninger, som det ærede Medlem fremførte, men jeg kan ikke nægte, at naar jeg for mig selv har overtænkt Spørgsmaalet, har jeg næret en vis Ængstelse for at sige som saa: Det er Nationalbanken og Nationalbanken alene, som har forsømt sin Pligt, og som skulde have ordnet hele dette Spørgsmaal. Naar man endelig taler om Nationalbankens Forsømmelighed, maa man sige, at Forsømmeligheden ligger ikke paa det nuværende Tidspunkt, men i Aarene umiddelbart efter Krigen, da Banken i saa stor Udstrækning finansierede Virksomheder, som viste sig at være en fuldkommen Ulykke for den. Vil man bebrejde Nationalbanken noget, maa man, som sagt, føre Bebrejdelsen tilbage til Aarene omkring 1918, 1919 og 1920, da den finansierede en Række Virksomheder og Forretninger, der viste sig at være en Ulykke, nationaløkonomisk set, for os alle. Det hjælper ikke, at man rent teoretisk siger, at Nationalbanken har at ordne de og de Forhold, og den ene Gang efter den anden henviser til de banktekniske Midler. De banktekniske Midler kender vi alle, de bestaar i de to Ting, som allerede er nævnt: for det første at indskrænke Kreditgivningen i stor Udstrækning og derigennem maaske indskrænke hele vort Erhvervs-